

“मीठे बच्चे- बाबा आउनु भएको छ तिमीलाई ज्ञानबाट शुद्ध सुगन्धित फूल बनाउन, तिमी काँडा बन्नु हुँदैन, काँडालाई यस सभामा ल्याउनु पनि हुँदैन।”

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूले यादको यात्रामा मेहनत गर्छन् उनको लक्षण के हुन्छ?

उत्तर:- यादको मेहनत गर्ने बच्चाहरू धेरै खुसीमा रहन्छन्। उनको बुद्धिमा रहन्छ- अब हामी फर्केर जाउँछौं। फेरि हामी सुगन्धित फूलको बगैंचामा जानु छ। तिमी यादको यात्राबाट सुगन्धित बन्छौ र अरुलाई पनि बनाउँछौ।

ओम् शान्ति। बागवान पनि बस्नुभएको छ, माली पनि छन्, फूल पनि छन्। यो नयाँ कुरा हो नि। यदि कुनै नयाँले सुने भने भन्छन्- यिनले के भन्दैछन् बागवान, फूल आदि यो के हो? यस्ता कुरा त कहिल्यै शास्त्रमा सुनेका छैन। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- याद पनि गर्छन् बागवान, खिवैयालाई। अहिले यहाँ आउनु भएको छ, यहाँबाट पार लिएर जान। बाबा भन्नुहुन्छ- यादको यात्रामा रहनु छ। आफूले आफैलाई हेर- म कति टोढा गइरहेको छु? आफ्नो सतोप्रधान अवस्थासम्म कति पुगेको छु? जति सतोप्रधान अवस्था हुँदै जान्छ त्यति सम्झन्छन्- अब हामी फर्किरहेका छौं। कहाँसम्म पुगेको छु? सारा आधार यादको यात्रामा छ। खुसी पनि चढिरहन्छ। जसले जति-जति मेहनत गर्छन् त्यति उनमा खुसी आउँछ। जसरी परीक्षाको दिनमा विद्यार्थीहरूले सम्झन्छन्- म कहाँसम्म पास हुन्छु। यहाँ पनि यस्तै हो- हरेक बच्चाले आफूलाई जानेका छन्- म कहाँसम्म सुगन्धित फूल बनेको छु? कति अरुलाई सुगन्धित बनाउँछौं? यो गायन पनि छ- काँडाको जंगल। त्यो हो फूलको बगैंचा। मुसलमानहरूले पनि भन्छन्- भगवानको बगैंचा। सम्झन्छन्, त्यहाँ एक बगैंचा छ, त्यहाँ जो जान्छन् उनलाई ईश्वरले फूल दिनुहुन्छ। मनमा जुन कामना हुन्छ त्यसलाई पूरा गर्नु हुन्छ। बाँकी यस्तो त होइन, कुनै फूल लिएर दिनुहुन्छ। जस्तो जसको बुद्धिमा छ त्यो साक्षात्कार हुन्छ। यहाँ साक्षात्कारमा केही पनि छैन। भक्तिमार्गमा त साक्षात्कारको लागि गला नै काट्छन्। मीरालाई साक्षात्कार भयो, उनको कति मान छ। त्यो हो भक्तिमार्ग। भक्ति पनि आधाकल्प चल्नु नै छ। ज्ञान त छँदै छैन। वेद आदिको धेरै महत्त्व छ। भन्छन्, वेद त हाम्रो प्राण हो। अहिले तिमीलाई थाहा छ- यी वेद-शास्त्र आदि सबै हुन् भक्तिमार्गको लागि। भक्तिको कति ठूलो विस्तार छ। ठूलो वृक्ष छ। ज्ञान हो बीज। अहिले ज्ञानबाट तिमी कति शुद्ध बन्छौ। सुगन्धित बन्छौ। यो तिम्रो बगैंचा हो। यहाँ काँडा कसैलाई पनि भनिदैन किनकि यहाँ विकारमा कोही पनि जाँदैन। त्यसैले भनिन्छ यस बगैंचामा एउटा पनि काँडा छैन। काँडा हुन्छ कलियुगमा। अहिले हो पुरुषोत्तम संगमयुग। यसमा काँडा कहाँबाट आयो। यदि कोही काँडा बसेको छ भने आफूलाई नै नोक्सान पुर्याउँछ किनकि यो इन्द्रप्रस्थ हो नि। यसमा ज्ञान परीहरू बसेका छन्। ज्ञान डान्स गर्ने परीहरू छन्। मुख्य-मुख्यका नाम पुखराजपरी, नीलमपरी आदि-आदि छन्। तिनीहरूको नै फेरि ९ रत्नको रूपमा गायन छ। तर ती को थिए? यो कसैलाई पनि थाहा छैन। बाबाले केवल भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा अब समझ छ, ८४ को चक्र पनि अहिले बुद्धिमा छ। शास्त्रमा त ८४ लाख बताएका छन्। मीठा प्यारा सिधिलधे बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु भएको छ- तिमीले ८४ जन्म लियो। अब तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ। कति सहज छ। भगवानुवाच बच्चाहरूप्रति, एक मलाई याद गर। अब तिमी बच्चाहरूले सुगन्धित फूल बन्नको लागि आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। काँडा नबन। यहाँ सबै प्यारा फूल छन्। काँडा छैनन्। हो मायाको तुफान त आउँछ। माया यस्तो कडा छ, जसले झट्ट फँसाइदिन्छ। फेरि पश्चात्ताप गर्छन्- मैले यो के गरें? मेरो त गरेको कमाई सारा चट भयो।

यो हो बगैंचा। बगैंचामा राम्रा-राम्रा फूल पनि हुन्छन्। यस बगैंचामा पनि कोही त फस्टक्लास फूल बन्दै जान्छन्। जसरी मुगल गार्डेनमा राम्रा-राम्रा फूल हुन्छन्। सबै जान्छन् हेर्नलाई। यहाँ तिम्रो पासमा त कोही पनि हेर्न आउँदैनन्। तिमीले काँडाहरूलाई के मुख देखाउँछौ। गायन पनि छ- मूत पलीती...। बाबालाई जप साहेब, सुखमनी आदि सबै याद थियो। अखण्ड पाठ पनि गर्थे। ८ वर्षको हुँदा पटुका बाँध्दथे, मन्दिरमा रहन्थे। मन्दिरको सारा जिम्मेवारी म माथि थियो। अहिले सम्झन्छन्- मूत पलीती कपडा धुनुको अर्थ के हो। महिमा सारा बाबाको नै हो। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- राम्रा-राम्रा फूल लिएर आऊ।

जसले रामा-रामा फूल ल्याउँछन्, उनलाई रामा फूल मानिन्छ। सबैले भन्छन्- हामी श्रीलक्ष्मी-नारायण बन्छौ, मानौं गुलाबका फूल भए। बाबा भन्नुहुन्छ- ठीक छ तिमी बच्चाहरूको मुखमा गुलाब। अब पुरुषार्थ गरेर सदा गुलाब बन। अनगिन्ती बच्चाहरू छन्। प्रजा त धेरै बनिरहेका छन्। त्यहाँ हुन्छन् नै राजा, रानी र प्रजा। सत्ययुगमा मन्त्री हुँदैनन् किनकि राजामा नै शक्ति हुन्छ। मन्त्री आदिबाट राय लिनु पर्ने आवश्यकता रहँदैन। नत्र राय दिने ठूलो हुन्छ। त्यहाँ भगवान-भगवतीलाई रायको आवश्यकता पर्दैन। मन्त्री आदि तब हुन्छन्, जब पतित हुन्छन्। यहाँको नै कुरा हो, अरु कुनै खण्ड होइन, जहाँ राजाहरूले राजाहरूलाई शिर झुकाउँछन्। यहाँ नै देखाइन्छ ज्ञान मार्गमा पूज्य, अज्ञान मार्गमा पूजारी। ती डबल ताज, यिनी सिंगल ताज। भारतवर्ष जस्तो पवित्र खण्ड कुनै छैन। प्याराडाइज, बहिश्त थियो। तिमी त्यसको लागि नै पढ्छौ। अब तिमी फूल बन्नु छ। बागवान् आउनु भएको छ। माली पनि छन्। माली नम्बरवार हुन्छन्। बच्चाहरूले पनि सम्झन्छन्- यो बगैँचा हो। यसमा काँडा छैनन्, काँडाले दुःख दिन्छ। बाबाले त कसैलाई दुःख दिनुहुन्न। उहाँ हुनुहुन्छ नै दुःख-हर्ता, सुख-कर्ता। कति मीठो बाबा हुनुहुन्छ।

तिमी बच्चाहरूको बाबामा प्यार छ। बाबाले पनि बच्चाहरूलाई प्यार गर्नुहुन्छ नि। यो पढाइ हो। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीहरूलाई प्राक्टिकलमा पढाउँछु। यिनी पनि पढ्छन्। पढेर फेरि अरूलाई पढाऊ, जसबाट अरु पनि काँडाबाट फूल बन्न। भारतवर्ष महादानीको रूपमा गायन छ किनकि अहिले तिमी बच्चाहरू महादानी बन्छौ। अविनाशी ज्ञान रत्नको तिमीले दान गर्छौ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- आत्मा नै रूप-बसन्त हो। बाबा पनि रूप-बसन्त हुनुहुन्छ। उहाँमा सारा ज्ञान छ। ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा। उहाँ अथोरिटी हुनुहुन्छ नि। ज्ञानको सागर एक बाबा हुनुहुन्छ त्यसैले गायन छ- सारा समुद्रलाई मसी बनाए पनि सकिँदैन। अनि फेरि एक सेकेण्डमा जीवनमुक्तिको पनि गायन छ। तिम्रो पासमा कुनै शास्त्र आदि छैन। त्यहाँ कुनै पण्डित आदिको पासमा गए भने सम्झन्छन्- यी पण्डित धेरै पढेका, विद्वान हुन्। यिनले सबै वेद-शास्त्र कण्ठ गरेका छन्। फेरि संस्कार लिएर जान्छन्, त्यसैले सानो बच्चादेखि नै त्यही अध्ययन गर्छन्। तिमीले संस्कार लिएर जाँदैनौ। तिमीले पढाइको रिजल्ट लिएर जान्छौ। तिम्रो पढाइ पूरा भएपछि रिजल्ट निस्कन्छ र त्यो पद पाउँछौ। ज्ञान लिएर जाँदैनौ जुन कसैलाई सुनाउनु परोस्। यो त तिम्रो पढाइ हो, जसको प्रारब्ध नयाँ दुनियाँमा मिल्छ। तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु भएको छ- माया पनि कुनै कम शक्तिमान् छैन। मायामा शक्ति छ दुर्गतिमा लिएर जानको लागि। तर त्यसको महिमा कहाँ गरिन्छ र। त्यो त दुःख दिनमा शक्तिमान् छ नि। बाबा सुख दिनमा शक्तिमान् हुनुहुन्छ त्यसैले उहाँको गायन छ। यो पनि ड्रामा बनेको छ। तिमीले सुख पनि पाउँछौ भने दुःख पनि पाउँछौ। हार र जित कसको हुन्छ, यो पनि थाहा पाउनु छ नि। बाबा पनि भारतमा आउनु हुन्छ, जयन्ती पनि यहाँ नै मनाइन्छ। यो कसैलाई पनि थाहा छैन- शिवबाबा कहिले आउनु भयो, आएर के गर्नुभयो? नाम-निशान नै लोप गरिदिए। कृष्ण बच्चाको नाम राखिदिए। वास्तवमा प्यारा बाबाको महिमा बेग्लै, कृष्णको महिमा बेग्लै छ। उहाँ निराकार, उनी साकारी हुन्। कृष्णको महिमा हो सर्वगुण सम्पन्न... शिव बाबाको यस्तो महिमा गर्दैनन्। जसमा गुण छन् उसमा अवगुण पनि हुन्छन्। बाबाको महिमा नै अलग छ। बाबालाई अकालमूर्त भनिन्छ नि। हामी पनि अकालमूर्त हौं। आत्मालाई कालले खान सक्दैन। आत्मा अकालमूर्तको यो तख्त हो। हाम्रो बाबा पनि अकालमूर्त हुनुहुन्छ। कालले शरीरलाई मात्र खान्छ। यहाँ अकालमूर्तलाई बोलाउँछन्। सत्ययुगमा बोलाउँदैनन् किनकि त्यहाँ त सुख नै सुख हुन्छ। त्यसैले गायन पनि छ- दुःख में सिमरण सब करें, सुख में करें न कोई। अहिले रावण राज्यमा कति दुःख छ। बाबाले त स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ, फेरि त्यहाँ आधा कल्प कसैले पनि पुकार्दैनन्। जसरी लौकिक पिताले बच्चाहरूलाई शृङ्गार गरेर वर्सा दिएर स्वयं वानप्रस्थमा जान्छन्। सबै कुरा बच्चाहरूलाई दिएर भन्छन्- अब हामी सत्सङ्गमा जान्छौं। केही खाने कुरा पठाउँदै गर। उहाँ बाबाले त यस्तो भन्नुहुन्न नि। उहाँले त भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू म तिमीलाई विश्वको बादशाही दिएर वानप्रस्थमा जान्छु। मैले कहाँ भन्छु र- खानको लागि पठाउँदै गर। लौकिक बच्चाहरूको त कर्तव्य नै हो पिताको सम्हाल गर्नु। नत्र कसरी खान्छन्। यहाँ बाबा त भन्नुहुन्छ- म निष्काम सेवाधारी हुँ। मनुष्य कोही पनि निष्काम हुन सक्दैनन्। भोकले मर्छन्। म भोकले कहाँ मर्छु र, म त अभोक्ता हुँ। तिमी बच्चाहरूलाई विश्वको बादशाही दिएर म गएर विश्राम गर्छु। फेरि मेरो पार्ट बन्द हुन्छ। फेरि भक्तिमार्गमा सुरु हुन्छ। यो ड्रामा अनादि बनेको छ, जसको रहस्य बाबाले बेसेर सम्झाउनु हुन्छ। वास्तवमा तिम्रो पार्ट सबैभन्दा धेरै छ, त्यसैले इनाम पनि तिमीलाई मिल्नु पर्छ। म आराम गर्छु, तिमी फेरि ब्रह्माण्डको पनि मालिक, विश्वको पनि मालिक बन्छौ। तिम्रो नाम ठूलो हुन जान्छ। यो ड्रामाको रहस्य पनि तिमीलाई थाहा छ। तिमी हौ ज्ञानका फूल, दुनियाँमा एक जना पनि छैन। रात-दिनको फरक छ। उनीहरू रातमा

छन्, तिमी दिनमा जान्छौ। आजकल हेर वन उत्सव गर्छन्। अब भगवानले मनुष्यहरूको वनोत्सव गरिरहनु भएको छ।

बाबालाई हेर कस्तो कमाल गर्नुहुन्छ, मनुष्यलाई देवता, रंकलाई राजा बनाउनु हुन्छ। अब बेहदका बाबाबाट तिमी सौदा गर्न आएका छौ, भन्छौ- बाबा हामीलाई रंकबाट राजा बनाउनुहोस्। उहाँ त धेरै राम्रो ग्राहक हुनुहुन्छ। उहाँलाई तिमीले भन्छौ- दुःख-हर्ता सुख-कर्ता। उहाँ जस्तो दानी कोही पनि छैन। उहाँ हुनुहुन्छ सुख दिनेवाला। बाबा भन्नुहुन्छ- भक्तिमार्गमा पनि मैले तिमीलाई दिन्छु। यो ड्रामामा निश्चित छ, साक्षात्कार आदिको। अहिले बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ, मैले के के गर्छु। पछि गएर सम्झाइरहन्छु। आखिर अन्त्यमा तिमीले नम्बरबार कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्छौ। यो सबै ड्रामामा निश्चित छ, फेरि पनि पुरुषार्थ गराइन्छ, बाबालाई याद गर। अवश्य यो महाभारत लडाईं पनि हो। सबै खतम हुन्छ। बाँकी तिमीहरू मात्र रहन्छौ फेरि तिमीले विश्व माथि राज्य गर्छौ। अहिले बाबा तिमीलाई पढाउन आउनु भएको छ। उहाँ नै ज्ञानसागर हुनुहुन्छ। यो पनि खेल हो, यसमा अलमलिने कुरा छैन। मायाले तुफान ल्याउँछ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यससँग नडराऊ। धेरै खराब-खराब संकल्प आउँछन्। त्यो पनि तब, जब बाबाको गोद लिन्छौ। जबसम्म गोद नै लिएका हुँदैनौ, त्यति बेलासम्म मायाले लड्दैन। गोद लिइसकेपछि नै तुफान लाग्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- गोद पनि सोचेर लिनु छ। कमजोरहरू फेरि प्रजामा आउँछन्। राजाई पद पाउनु त राम्रो हो, नत्र दास-दासी बन्नु पर्नेछ। यो सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी राजधानी स्थापना भइरहेको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) रूप-वसन्त बनेर अविनाशी ज्ञान रत्नको दान गरेर महादानी बन्नु छ। जुन पढाइ पढ्छौ त्यो अरूलाई पनि पढाउनु छ।

२) कुनै पनि कुरामा अलमलिनु वा डराउनु हुँदैन, आफ्नो सम्हाल गर्नु छ। आफूले आफैँसँग सोध्नु छ- म कुन प्रकारको फूल हुँ? ममा कुनै दुर्गन्ध त छैन।

वरदान:- निराशाको चितामाथि बसेका आत्माहरूलाई नयाँ जीवनको दान दिने त्रिमूर्ति प्राप्तिहरूले सम्पन्न भव संगमयुगमा बाबाद्वारा सबै बच्चाहरूलाई सदा स्वस्थ, सदा सम्पत्तिवान् र सदा खुशी रहने त्रिमूर्ति वरदान प्राप्त हुन्छ। जो बच्चाहरू यी तीनवटै प्राप्तिहरूबाट सदा सम्पन्न रहन्छन्, उनको भाग्य, हर्षितमुख चेहरा देखेर मानव जीवनमा जिउने उमंग-उत्साह आउँछ किनकि अहिले मानिसहरू जिउँदो भएर पनि निराशाको चितामाथि बसेका छन्। अब यस्ता आत्माहरूलाई मरजीवा बनाऊ। नयाँ जीवनको दान देऊ। सदा स्मृतिमा रहोस्- यी तीनवटै प्राप्तिहरू हाम्रो जन्म सिद्ध अधिकार हुन्। तीनवटै धारणाहरूको लागि डबल अन्डरलाइन लगाऊ।

स्लोगन:- न्यारा र अधिकारी भएर कर्ममा आउनु- यही बन्धनमुक्त स्थिति हो।